

substantia adaugentur suffulciunturque: non aliter profecto apparentes, quam si carnes in cordis uentriculo uirgulæ essent. Cæterum membrana hæc propter tres membranos ab ipsa deductos processus, trium uenæ cauæ orificij membranularum loco enumeratur, atque quod processus illi quum clauduntur, atque inuicem conuiuent, spiculorum fulcis structura similiter existant, Græci τριγώνων, quasi trifulcas diceret, eos appellauere. Quum enim membraneo circulo adhuc patente & orbiculari seruato, tres ipsius processus inuicem e regione illius centri coeunt, formam effingunt triangulari cuspidi non ab similem, idque potissimum illi cuspidi, quo in telis Turcæ penetrandis loriceis hodie utuntur, qui triangularem quidem efformant cuspidem: sed quod minus oblongum illud ferrum graualet, anguli que acutiores redderentur, illi inter duos angulos sulcum elimant, adeo ut cuspis ex basi in mucronem desinens, simul tres angulos & totidem sulcos ostendat: uti etiam hic in corde fieri animaduertes, dum inter dissecandum tres membra neos processus inuicem committes. Cæterum si totius membranei corporis cum ipsius processibus & fibris ad aperti similitudinem petis, eam ex coronæ forma opportunè sumes, quam regum capitibus antiquitatem inculpsisse, in illis que Romæ effodiuntur imaginibus uidemus.

V uenalis arterie
nue membranae.

Porrò quemadmodum uenalis arteria uenæ cauæ tum corpore, tum intro mittendis ad cor materijs, & ortu propemodum accedit, ita quoque uenalis arteriæ membranæ cum cauæ orificij membranis pleraque exigunt communia. Ad radicem enim orbis uenalis arteriæ, membraneus circulus ex cordis substantia enascitur, qui in sinistri cordis uentriculi amplitudinem introsum (ut uenalis arteria extrorsum) ducitur, statimque ab exortu à cordis substantia abscedit, uenæ cauæ orificij membraneo corpore huc usque quam simillima. Verum quum aliquantisper in uentriculi amplitudinem descendit, in duos tantum membraneos processus partitur: forma quidem illis qui ad uenæ cauæ orificiū pertinent respondentes, sed mole & robore superiores. Exempla enim basi in obtusum mucronem finiunt, longius in sinistri uentriculi cauitate, quam cauæ orificij membranulæ in dextri contingentes. Horum processuum unus dextrum uentriculi sinistri latus, alter sinistrum respicit. Anteriùs enim & posteriùs inuicem de hiscunt. Secundum uniuersam eorumdem humiliorē sedem (quæ etiam ut cauæ orificij membranularum, crassior duriorque existit) fibræ seriatim ex illis enascuntur, quæ deorsum porrectæ, tandem cordis substantiæ ad mucronis sinistri uentriculi amplitudinem passim adnascuntur: & quemadmodum in dextro uentriculo fieri diximus, carnea cordis substantia adaugentur stabiliunturque. Cæterum quia membraneus uenalis arteriæ circulus in duos tantum processus dirimitur, dissectionis procures duas tantum membranulas ipsius orificio præfici asserunt: quas mitræ episcopali non admodum ineptè contuleris, si modò partem caput amplectentem ipsi membraneo circulo, & huius processus anteriori posteriorique mitræ cacumini assimilaueris. quum enim duo tantum hic cernantur processus, utrunque eos inuicem conuiuere singas, τριγώνων cum Galeno ipsas appellare non poteris, quod scilicet triangularis cuspidis imaginem nunquam referant.

Arterialis
uenæ membra
næ.

Venæ arterialis membranæ distorum modò orificiorum membranæ neque situ, neque forma, neque etiam robore respondent. A uenæ enim arterialis exortu hæc introsum in cordis dextrum uentriculum haud pertingunt, sed totæ in eius uasis caudice consistunt, ita ab orificio extrorsum ductæ, ut commemoratæ prius membranulæ ab orificio introsum pertinebant. Neque etiam his unus communis que est circulus, uerum tres distinctæ, & non admodum ualidæ sunt membranæ, singulæ semicirculi modo principium ducentes. Venæ enim arterialis orificium introsum, atque in suam ipsius amplitudinem nonnihil in origine extuberans, suæ amplitudinis superficiē in tres semicirculos extrorsum à corde latefcentes distinctam obtinet: qui crassiores redditi, in ipsam uasis amplitudinem protuberant, ac suis tuberibus ueluti tres triangulos ita efformant, ut in puncto se contingentes circuli extra suam superficiem, supra infra que contactus terminum angulos constituunt. Ab his semicircularibus tuberibus membranæ tota ipsarum amplitudine, quasi semiplenæ lunæ imaginem referentes pronascuntur, nusquam uasi ipsi, præterquam ad hæc tubera, adnatæ. Harum membranarum latissima sedes, quæ extrorsum à corde magis reliquis membranarum partibus remouetur, & sola membranarum latus est, uasi ipsi non connatum, haud ita rectè cernitur, ac si singulæ membranæ dimidiatum circulum ad amissim exprimerent: uerum modicè id latus introsum obliquatur, & non adeo altè extrorsum uel in medio conscendit, atque terminis quibus utrinque uasi continuatur. Quum itaque hæc superior latissima que membranularum pars latus uel instar dimidiatæ parenthesis ad hunc modum (insecatur, & ipsarum membranularum exortus, & ad uasa connexus semicirculum ad amissim exprimat, Græci has membranulas συνυποδιδέε nuncuparunt, ab illorum C imagine. His tribus uenæ arterialis membranulis, tres in arteriæ magnæ ostiolo à Natura creatæ respondent, in nullo prorsus ab illis quam

Arterie
magne membra
næ.

quam in magnitudine & robore differentes. Magnæ enim arteriæ membranulæ tanto grandiores ualidioresque uenæ arteriosæ membranulis uisuntur, quanto uenæ arteriosæ corpus ab arteriæ corpore duritiæ amplitudineque uincitur.

DE CORDIS AURICVLIS. Caput XIII.

CORDIS auriculas quarta figura proponit I & K insignitas, ut & sexta M & F notatas. Verum dextram auriculam inuersam ostendit septima figuræ F, & octaua K. Sinistram uero nona figuræ L, & decima L.

44 fig. I. s. figura B. 45 fig. B. ad C. uenæ potius me figuræ ad B. proxima Q.

VRICVLAE cordis dissectionum professoribus uocantur, appendices quidam basi ipsius adnatæ, à similitudine enim, quam illi in situ, non autem in usu, cum propriè dictis auribus obtinent, aurium nomine donantur. Emicat namque ad utrumque cordis basis seu capitis latus appendix unus, ex ampliori basi in mucronem desinens, quem ex latere quo reponitur, aut dextrum, aut sinistrum nuncupamus. Dexter itaque appendix seu auris, dextro cordis basis lateri attenditur, toti anteriori exortus uenæ cauæ regioni secundum illius longitudinem obducta, & etiam suo mucrone à uenæ corpore abscedens, elatius nonnihil quam cordis basis sursum conscendit. Voco autem exortus uenæ cauæ longitudinem, totam eam sedem quæ à uenæ cauæ parte qua propinquius cordis mucroni uenæ cordis substantiæ adnascitur, usque ad eam quæ basis cordis cetro, aut ipsi arteriali uenæ uiciniore est, atque huic exortus longitudini dextræ cordis auriculæ basis longitudo respondet. Huius enim auriculæ effigies pyramidem refert, ex quo oblonga basi in mucronem, qui non admodum acutus protensusque est, desinit. Auriculæ etenim basis longitudo, quam uenæ cauæ ex corde principij longitudine metiri diximus, ipsius auriculæ etiam admodum distente amplitudinē ferè triplo excedit: deinde & longior multo est, quam progressus à basi auriculæ ad ipsius mucronem pertinet. Porrigitur autem auricula à basi sursum antrosumque, adeo ut nulli auriculæ forma, quod ad basim mucronemque, & deinde ad cauitatem ac compressionem distentionemque attinet, exquisitiùs contuleris, quam coriaceis tuberibus utrinque Turcarum sellis assutis, quæ equis fluuium transnatauri uelicarum ritu magno usu instant. Exterior namque auriculæ superficies pro ipsius repletionē uariat: quum enim auricula in cordis constrictione turgat, operculataque est, gibba undique & æqualis & aqueo ueluti humore oblita cernitur. At inanita concidentem auriculæ, superficies hæc rugosa ac ueluti plicis obrita spectantibus occurrit: interim tamen auricula exterioris aqueo humore, ut & cordis superficies, obducitur. Verum quandoque, licet id rariùs, exterior distente etiam auriculæ superficies inæqualis, propter adipem illi tunc obnatum uisitur. Interior autem superficies auriculæ cauitatem circumscribens, uentriculorum cordis superficiei omnino respondet. Ut enim hæc ubi uasa educit leuis, tota autē reliqua sede aspera & foueis plena cernitur, ita quoque illa ubi uenæ cauæ exortui adnascitur, leuis quidem est, reliqua autem amplitudine foueis ac fibrosis implexibus adeo scaret, ut cordis superficiei inæqualitate uincat. Atque hæc cauitas in amplitudine prout auriculæ corpus aut concidit aut distenditur uariat, foueæ autem nunquam penitus explicantur. Porro auriculæ substantia triplici fibrarum genere, & modica, eaque admodum dura, & quasi cuticulari carne eas fibras amplectente constitat, adeo ut auricula fibris cum cordis substantia respōdeat, at carne (que, ut diximus, neruea magis cuticularis & subnigricans est) à corde differat. Neque ab hac fibrarum cum ea carnis commixtione uix cutis crassitie superante, aliud peculiare auriculæ in sui constitutionē asciscit. non enim uenas arteriasque & neruos peculiariter ipsi insertos comprehendimus. Cæterum auriculæ connexus propemodum ita se habet, sinistram sui basis latus extremo cordis substantiæ, ubi anterior uenæ cauæ in dextro cordis sinu orificij regio consistit, adnascitur: aut uerius ab illo extremo auricula prodit. Dextrum autem basis latus uenæ cauæ corpori secundum ipsius exortus à corde longitudinem, & in anteriori illius sede cōnascitur, ac ueluti cum uena commune corpus efficitur, tota reliqua parte auricula ab omni prorsus cōnexu libera est, & perinde ac cordis corpus in cordis quoque in uolucro continetur, nullis fibrosis nexibus illi commissā. Sinistra cordis auricula plerumque cum dextra possidet communia, hæc namque in anteriori sede exortus uenalis arteriæ secundum ipsius longitudinem consistit. Deinde ex basi in mucronem quoque cessat, uerum is mucro qui acutior dextræ auriculæ mucrone habetur, non adeo sursum, sed in sinistram magis atque in latus exporrigitur. Insuper sinistra in prouectionibus ætate hominibus dextræ auriculæ dimidiatæ magnitudinē cedit, ut & ipsum quoque uenalis arteriæ ostiolum longè

Dextrum cor
dis auriculam
situs.

Dextræ auri
culæ situs, for
ma.

Dextræ auri
culæ substan
tia.

Nexus auri
culæ.

Sinistra cor
dis auricula.

D d 3 minus